

34. szám.
Augustus 25-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Hány van...?

Hány van, a ki egész nyáron
Csak kapál! ?
S oly nagy áron
Télen, nyáron
Csupán vizet iddogál.

Hány van, a ki tiszta szivből
Szeretett ?
És a hűség,
Keserűség
Rosz pénzével fizetett.

Hány van, a ki szabadságért
Született ?
S életében
Semmiképen
Boldoggá nem lehetett.

Hány volt, a ki Königrätznél
Elesett! ?
És nem vágott,
S nem is látott
Burkus fajta németet.

Hány volt, a ki szabadságért
Harczola! ?
S ősapjának
És fiának
Szolgaföldben a pora.

Hány van, a kit millióknak
Átka nyom! ?
S szép csendesen,
Kényelmesen
Nyújtózik a paglagon.

Hány van, a ki más szemébe
Mosolyog! ?
Pedig lelke,
Szive, keble —
Mint a pokol, ugy sajog.

A kortes.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Kezdődik megint mulatságos epocha, mikor ha kirdeznek: „mi ujság?” beszélünk időjárásról. Nalunk míg most izz esik eső. — Valami kurucz tudos írta tavaly könyvet, hogy szárazság oka nem egyéb, mint hogy nem ültetjük fakat. In hat tavaszal mingyart ültetem körül dominiumomat *husz* darab akaczi faval. Is most csakugyan, tesik elhiznyi, mikor legjobban nyomtatatnyi kelene, úgy esik eső, csak úgy szakad. Ha tutam volna, csak *tíz* akaczit ültetem volna, mert nekem fele eső izz elegendő letc volna.

Most mar hat csak csinálunk bikesiget. Ugy ne járjuk vele, mint komaromi fazikas kalyhaval: dilbe fölrakta, este összeomlot: „csak nem tarthatot örökki!” Burkus *commassationalis* perben szípen hozafoglalta maganak közös legelebül, s most míg *remanentalis* földeknek Napoleon izz formalya praetensioikat. Austria pedig megmaradhat *harmas calcatura* melet. Az idin Magyarország volt ugar, Csehországban szantotak, aratak, is csipeltek; majd jövőre tan megforditva lesz. Elenben azelőt alkotmány mi nalunk ugarolt, most meg nimeteknuil ugarol; mink izz csak legelőnek használunk ütet. Legjob vizsatinnyi ősi gazdasági traditiokhoz.

De mi lesz mar most abul, a mit nimet tudos monta: „Nimetország hatara fekete tenger.” Most mar nimetek azt a fekete tengert izz elvesz-

tetek, a ki Dunat megisza, meg azt a másik fekete tengert izz, a ki *nimet* *Bund* hatarat kipezete de facto, t. i. a tintas kalamarizst.

Olaszország se csinyalya mar tervezet Lustpartiet. Ugy halok, hogy Csiál Dini mikor akarta atgyünyi Tagliamenton, meglatot hid előt felirva tablara: „tilalmas a sebes hajtás!” s inkább hat csak tulmaráta. Burkus se belyeb gyün: — anyira *marha* szerencsije volt neki, hogy nem merte Magyarországra behoznyi, mikor megtudot, hogy it kiütöt *marhadög*.

Hja bizom marhadög, meg a fagy, meg a nagy meleg, meg a nagy szárazság, meg a sok eső, meg a pusztito laboru, meg a pusztito bikesig! mas esztendőben legalab külön-külön kaptuk ütet, de most mind parjával gyüt contrast-veszedelem, s let belüle insig. Panaszkodnak odahaza, hogy nagyon kisön irkezik segit sig. Hat bizom mikor insig-comissarius ur eltötte labat, csak nagyon termiszetes, hogy sietni nem lehet. Tehat csak türelem: van mi nekünk anyi bajunk, hogy ha egyikről megunta az ember gondolkoznyi, előveheti masikat, mer külön-külön belebolondulhatna magat; de így változtathatya. Ere mi felink mar *jo napot* se kivanyuk egymasnak, mert bizonyos hogy eo ipso nem lesz „jo nap.”

alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Egy bécsi lap pesti levelezőjének hiteles tudósításai.

Tisztelt szerkesztő ur!

Egész bizonyossággal irhatom önnek, hogy az egész magyar inségügy nem egyéb, mint egy nagyszerű complott a conservativekkel egyesült Deákpártiak részéről. Ezek az urak egész télen át amerikai jégcsináló masinákkal comprimált hideget gyűjtöttek hermetice elzárt vermekbe, s azokat májusban egyszerre felnyitva, ráeresztették a hideget a vidékre, hogy elfagyaszszák a gabonát.

Hogy ez így van, azt kétségtelennek fogja ön találni, mihelyt megtudja, hogy a velük compániában nem álló tigrisek által lakott vidékeken nem volt fagy. Nem fagyott el se Ti-

za Kálmán, se Ghiczgy Kálmán vetése; sőt például Kecskeméten az a rész, a melyet Kiss Miklós Tiszapárti követ képviselt, nem fagyott el olyan nagyon, mint a melyiket Horvath Döme Deákpárti követ képviselt; sőt a svábhegyen, a hol a „Hon” szerkesztője lakik, minden szőlő megmaradt, míg a városligethen, hol a „Napló” szerkesztője lakik, még az ákácza is lefagyott.

Ez már csak elég bizonyíték.

Ez nem volt elég. Azután, hogy szárazság legyen, nagyszerű reflectorokat alkalmaztak a conspiratorok, a la Archimedes, s azokkal concentrált meleget süttettek a környékre, hogy minden kiszáradt,

Sőt azt is bizonyosan mondhatom önnek, hogy évek óta skatulyákban tenyésztették a sáskákat és hernyókat s egyszerre elbocsáták a mezőkre, hogy a mi még megmaradt, azt is fel-ettessék velük.

Most azután, hogy meg van a nagy inség, sub titulo „inségügyi bizottmányok“ egészen magukhoz ragadják a kormányt.

Ők veszik fel a károkat, ők constatálják az adóelengedési tényálladékot, ők osztják ki a pénzt; tehát de facto belelépnek a pénzügyminis-teriumba.

Ők fognak közmunkákat rendezni, tehát de facto elfoglalják a közlekedési ministeriumot.

Ők fizettetik meg a papokat kegyes ada-

kozások útján, tehát de facto elfoglalják a cul-tusministeriumot.

A hadügyministeriumot ugyis tetteleg elka-parintották már maguknak az által, hogy az ujonczilletéket toborzás útján állították elő, s az önkényteseknek veres sípkát varrattak.

Ezek mind igen fontos dolgok uraim! Meg-érdemlik, hogy minden bécsi lap vezércikkeze-zen róluk. Mondják meg önök az „Ostdeutsche Post“-nak is, hogy akaszsa le magát a szegről, s fogjon munkához újra, mert „Apponyi ante portas!“ — „Videant consules, ne quid res nos-tra detrimenti capiat!“ (Még több diák mondást is irnék, de nem jut eszembe.)

Wilibald Lügewakker.

Napoleon különféle titulusai a bécsi la-pokban, különböző időszakok szerint.

1851. Napoleon: az ő nagybátyjának az unoka-öcscse.

1852. December. Napoleon: a társadalom meg-mentője Európában.

1853. Napoleon: a parvenu, a kalandor.

1854. Napoleon: a sebastopoli győztes, Napoleon, a szerencsés.

1856. Napoleon: a hatalmas, a böles, a béke-szerető.

1858. (Az attentátum után.) Boldogtalan Napo-leon! Sajnálatra méltó áldozata a forradalomnak.

1859 elején. Napoleon: a vakmerő! a békehá-borító, Napoleon, a dühös ellenség! Napoleon, a hóditó! Napoleon, a sátán!

Ugyanazon év végén. Napoleon: a mi jó bará-tunk, Napoleon, a szövetséges, a mérsékletes.

1860. Nizza és Savoja után. Napoleon: az inte-ressatus, Napoleon, a tartománykufár.

Gaéta ostroma alatt. Napoleon: a nagylelkű. Na-poleon, az igazságos.

Az olasz királyság elismerése után. Napoleon: az intrikus, a kétszínű, a cselszövő.

1863. (A lengyel forradalom alatt.) Napoleon: a nemes szívű, a lovagias, a romanticus.

Azon év vége felé. Napoleon, a — csak olyan ma-gunk forma ember.

1864. (A Dán háboru előtt.) Napoleon: a titok-teljes.

(Néhány perczig a dán háboru alatt.) Napoleon, a — no most mingyárt megmondjuk a titulusát —

(Vége mégis.) Napoleon: a böles ember, az okos ember, az europai noninterventio fenntartója.

1866. (Elején.) Napoleon, — a bizonytalan ellen-ség, Napoleon, a többieket biztató.

(Közepén.) Napoleon, — egyedüli bizonyos jó ba-rátunk, védelmezőnk; természeti szövetségünk.

(Később megint.) Napoleon, — a nagyon bizony-talan jó barát.

(Vége felé aztán.) Az a vén lusta Napoleon!

Mire jó mai világban a názárénusság?

Az alföldön erősen kezd terjedni a názárénusság, különösen a köznép között. Történnék aztán ilyen je-lenetek:

Adószedő. Fizesse ön meg a jövő évnegyedi adó-hátralékot.

Názárénus. Kérem: nekem a hitem tiltja az adó-fizetést.

Szolgabíró. Ujonczozás lesz; ön is beleesik a kor-osztályba, aztán jelentse magát.

Názárénus. Kérem: nekem a hitem tiltja a véren-gezést.

Leányos apa. Hallja barátom: ha olyan sokat jár a leányomhoz, mondja meg, mikor akar megesküdni vele?

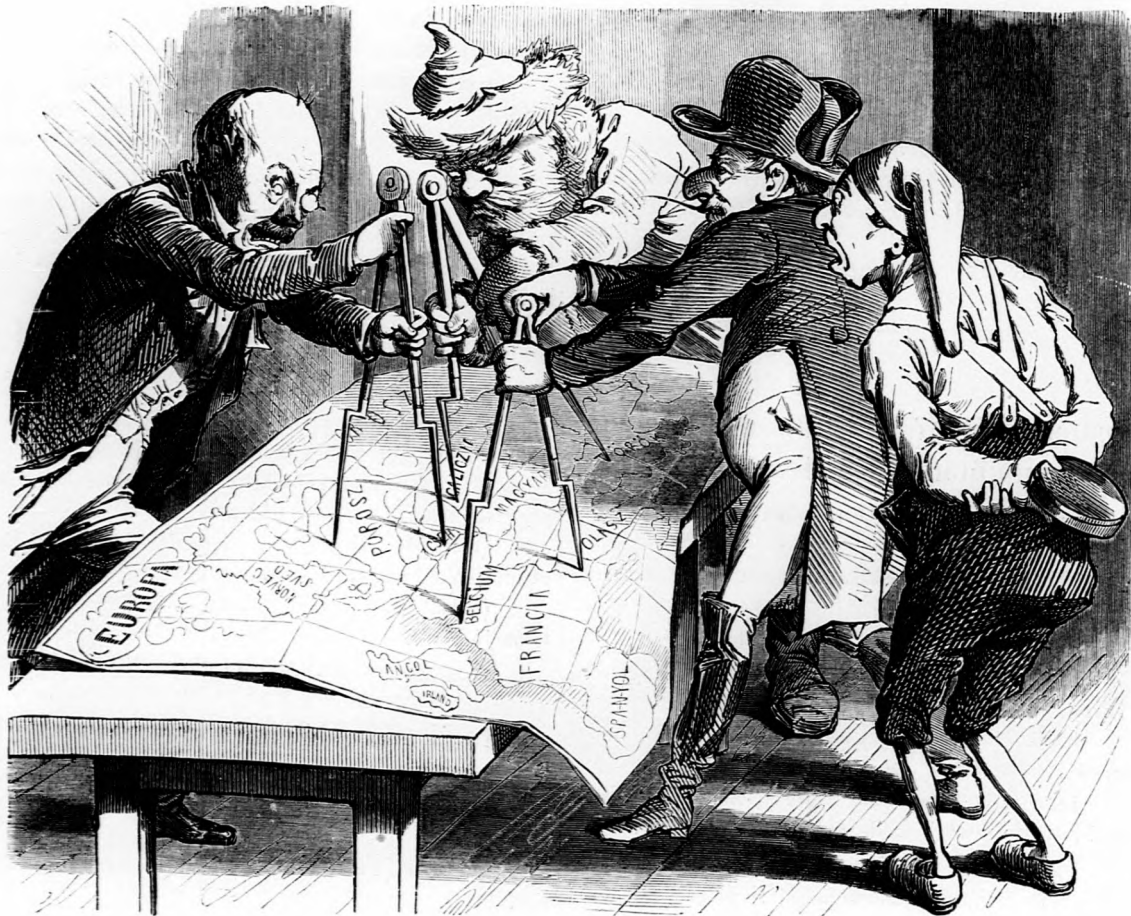
Názárénus. Kérem: nekem a hitem tilt mindenfé-le esküvést.

Műfordítások.

„Esuriunt medi, summi satiantur, et imi.“

„Magyarországon éhen maradunk, hanem a cse-hek, meg az olaszok jól lakhattak a háborúval.“

Az európai térképesinálók.

A munka kezdetén.

Ez már csak hiteles, mert sokan bizonyítják.

A „Hon“-ban azt olvassuk,—
 hogy a „Lloyd“ bécsi levelezője azt olvasta,—
 hogy a „Wanderer“-nek azt írta a pesti levelezője,—
 hogy egy kitűnő magyar államférfiútól azt hallotta,—
 hogy egy a kormányhoz közel álló férfiú azt mondta,—
 hogy egy a kormányhoz még közelebb álló férfiú úgy
 [nyilatkozott,—
 hogy a kormánynak az volna a szándéka,
 hogy szeptemberben összehija az országgyűlést.

Különböző kifejezések.

A porosz katonai nyelv szerint úgy szokták kérdezni :

„Hol állnak a mi seregeink ?“

Az osztrák kifejezés szerint pedig így :

„Hol fekszenek a mi seregeink.

Mi a burkus tabori jelszó Csehországban ?

Schmerling urtól tanulták „mi várhatunk.“

Az európai térképsínálók.

A munka vége felé.

Nyelvészeti absurdum.

Ha az *iskola* neve lett „tanoda;“ hát akkor a *faiskola* neve ugyebár „fatanoda.“

Isztrikucz és Nasszalmicseszkul.

I. Hát hallom, hogy felgyógyult a második fiad, s haza jött szabadságra.

N. Szabadságra? Dehogy szabadságra! Szolgaságra jött haza, mert rögtön szolgálégénynyé kell neki beállni.

Házmesteri litteratura

hirtelen lemásolva egy nagy ház kapujáról:

„Edd sip puderozot szopo aszonal kiperelhetö; totositas a hasmesdernal.“

(Magyarra fordítva: egy szép bútorozott szoba azonnal kibérelhelö; tudósítás a házmesternél.

Természettudományi észrevétel.

Az ezüst megfordított barometrum: mikor rosz idő van, akkor megy fölfelé.

Rik—kan—tó chinai almandarin tudósi-tása Kur—yan—tó főmandarinhoz.

Méltóságos pávafarku ur!

Van szerencsém téged alázatosan fejelevé tudósítani, hogy a mandzsuk elleni háborúba menendő uj csapat számára a ránk kivetett 120 darabot már összefogtam. Igazán szemem szedett ficzkók. Nya—kon—csíp főmandarin volt olyan kegyes, hogy az atyai gondviselése alá bizott legjelesebb huszonnégy válogatott tolvajt ideadta. Még a huszonötödiket is ideadta volna, ha félszemü nem volna. Nem akarom őket magasztalni, de remek ficzkók. Mikor beirták őket a nagy könyvbe, azalatt, míg az assentáló mandarin a neveiket festette a pergamentre, kék festékbe mázolt pemzivel, ellopták a spanyolviaszkot, meg a pecsétnyomót az orra elől. Mikor kereste, a tolvajok legtekintélyesebbike szörnyü lármát csapott, s elkezdte szidni a társait, hogy miért ejtik az egész társaságon ezt a szörnyü gyalázatot? S még ő segített a mandarinnak keresni a spanyolviaszkot és a pecsétnyomót a többiek zsebeiben; a mit természetesen meg nem találhatott náluk, minthogy ő maga lopta el. Mire az assentáló mandarin visszatért az asztalához, akkorra meg már ellopták a pápaszemét, vagy, a mint nálunk híják: a dalailámaszemét.

A handgeldet kiadattam nekik; t. i. kinek kinek egy hosszú bambuszhéjszeletet, melyre az van írva, hogy ezért a másvilágon tíz forintot fog fizetni az előmutatónak a fehér elefánt; ezt minden éjjel ellopja az egyik tizenkettő a másik tizenkettőtől, a kik azonban e fölött nem ejtenek panaszt, hanem a másik éjjel duplán visszalopják.

Egyelőre nem mertem nekik a történeteikhez golyót is adni, mert meg vagyok felőle győződve, hogy az ólombul rögtön huszasokat csinálnának.

No nagyságos uram, ha ezeket megkapod, jól jársz velük, mert ezek a legelső ütközetben, hol a mandzsukkal összetalálkoznak, mind ellopják azoknak a czindnadelparittyáikat.

melyek után maradok

kifordított szolgád

Rik—kan—tó.

Alapos észrevétel.

De ha Olaszországból és Németországból minden vacantiába került király idején mihozzánk lakni, akkor elmondhatjuk, hogy mi vagyunk a legroyalistább nemzet a világon.

Nem rossz, ha igaz.

A mostani német fejedelmek között, kik a porosz ellen háborút folytattak, van egy ifju uralkodó, ki sehogy sem szereti a katonásdit, ellenkezőleg csak a művészetre fordítja minden figyelmét. Többre becsüli a művészeket a generálisoknál, és a ministereknél, az egész diplomatiában nem szeret egyebet mint a *nótákat*, s az egész hadseregben nem egyebet, mint a *zenekart*. Megmondta mindjárt a hadjárat elején, hogy neki nem kell a háboru, ha megcsinálták, végezzék is el, de neki ne beszéljenek, sőt ne is énekeljenek róla. A vén hadvezetők megbiztatták, hogy csak hagyja ezt rájuk, majd megcsinálják ők a háborút szépen. Azonban a vén hadvezetőknek az a sajtáságos malörjük volt, hogy az olyan napokon, a melyeken bizonyosan ők verték volna meg a burkusokat, soha sem tudtak velük összetalálkozni; az olyan napokon pedig, melyeken összetalálkoztak velük, rendszeren azok verték meg őket. Az ifju fejedelem a közben nem olvasott egyéb hirlapot a zenészet lapoknál. Egyszer azonban nagyon megtalálták verni a vén hadvezetőket, a ministerek, a generálisok rohantak az uralkodóhoz, hogy tudósítsák a baleset felől. Az udvarmester, a komornyikok utjokat állták, hogy nem lehet az uralkodóval beszélni; ma nem fogad el senkit. De azok nem engedték magukat elutasítani, tömeges rohammal áttörtek az inasok négyszögén, s berontottak az uralkodó dolgozószobájába. És ime a szelid költői kedélyü fejedelem épen akkor tanulta Tristán szerepét Wagner dalművéből, teljes costumében.

Ha igaz ez adoma, ugy bizonyosan azok, a kik tapsolnak, a fejedelem részén fognak lenni.

Magyar Miska és Német Miska.

M. M. Min szomorkodik olyan nagyon, sógor?

N. M. Hát mikor nálunk megint össze akarják hini a Rajxrátot, de csak a szűkebbet.

M. M. Utczu bizony! Hiszen nálunk is most felét befalazzák az országgyűlési teremnek az akusztika végett; hát ha mi beérhetjük a *szűkebb országgyűléssel*, ti is beérhetitek a *szűkebb Rajxráttal*.

Nyilatkozat.

Nehogy színházam ostromállapotba helyeztessék: kénytelenítve látom magamat az előadás után szokásos görög tüzet, mint „idegen elemet,” ideiglenesen megszüntetni.

Ildomos Bonifác,

Tiszamenti színigazgató.

Érdekes hivatalos szóváltás a K. megyei szolgabíró és a csallóközi gazdák közt.

1-ső szolgabírói rendelet: Menni kell száz szekér-
nek Pozsony alá.

1-ső viszonzás. Minek?

2-ik sz. r. Csak!

2-ik viszonzás. Hisz az másik vármegye.

3-ik sz. r. Nem tesz semmit.

3-ik viszonzás. Nem lesz semmi.

4-ik sz. r. Muszáj ám. Kell katonák alá.

4-ik viszonzás. Lehetetlen az.

5-ik sz. r. Azonnal ezen rendelet vétele után rö-
gön meg kel indulni Pozsony alá.

5-ik viszonzás. Hogyan is tetszett mondani.

6-ik sz. r. Azt mondom, hogy ne holnap, de teg-
nap induljon el az a száz szekér Pozsony alá.

6-ik viszonzás. Hát majd meglássuk.

(E közben aztán meglett a fegyverszünet, s a
száz kocsit csakugyan nem indult el.)

Kortés adoma.

Föllépett valaki az utolsó nap a már bizonyosan
megválasztandott jelölt ellen, s szerzett is magának
nagy hirtelen *tizenöt* szavazatot.

Akkor odamegy az ellenfeléhez, s azt mondja
neki:

„Nekem van *tizenöt* szavazatom. *Jogom van* sza-
vazást kérni. Ha föl nem lépek e jogommal, akkor önt
általános felkiáltással választják meg képviselőnek, ha
pedig föllépek, végig kell szavaztatnia mind a hárome-
zer embelet, s az eltart holnap délig, s ön kénytelen
lesz a választóinak ebédet, vacsorát adatni, a mi bele-
kerül legalább kétezer forintjába. Fizessen nekem öt-
százat, s akkor nem kérek szavazást.“

A megtámadott mit tehetett? kénytelen volt al-
kuba ereszkedni, s elvégre is megkötötte a békét két-
száz forintban, a mit az ellenjelölt, mint becsületes nye-
reményt szépen zsebre is dugott.

Igy történt 1865-diki november középső nap-
jaiban.

Egy darab korrajz.

A mult télen Ő Felsége meglátogatták a pesti
magyar nemzeti színészkepezdét.

A tanárok sorba bemutogattatván, Ő Felsége a
király az első énektanárt megszólítá magyarul, mire a
megszólított azt felelé:

„Verstehe nicht ungarisch.“

Azután fordult Ő Felsége a másik énektanárhoz,
azt is kegyesen megszólítá magyarul, a válasz így hang-
zott:

„Verstehe nicht ungarisch.“

Azután produkáltak Ő Felségeik előtt egy solo
énekesnőt, Ő Felsége a királynő szolt az éneklőhöz ma-
gyarul. Mire a válasz ismét így hangzott:

„Verstehe nicht ungarisch.“

Ő Felségeik aztán kegyelmesen meghagyták,
hogy tehát tanuljanak meg magyarul.

Mely legmagasb utasításnak, hogy mentül elébb
elég tétessék, legközelebb egyik befolyásos uraság ál-
tal szavalati tanulmányul — Schiller német költemé-
nyei ajánlottak a növendékeknek, s jövőre a magyar
színészek német verseken fogják kitanulni a *magyar*
szaválás mesterségét.

Kényes kérdés.

Valjon ki tudja megmondani, hogy Hübner ur el-
jövételének mi a *hübner*?

Borkoresolyák.

Fújja a novitius diák a Mahomedánusokról szóló
cikket, s midőn Mahomed életrajzára kerül a sor, így
folytatja:

„Mahomed született öt esztendő korában, Mek-
kában.“

A v - i rektor tanítványait irni tanítván, mondja:

„Jól vigyázzatok, helyesen szakítsátok meg a so-
rok végét, ha nem tudjátok, kérdezzétek meg én tőlem,
vagy más okosabbtól.“

Vesződik a tanító kis tanítványával, de csak nem
birja fejébe verni a német személyes névmásokat.
Egyszer mérgesen mondja neki: „például *das Vieh*, —
er vagy *sie*-t használ?“ Nagyot néz a gyerek, és meg-
elégedéssel mondja: „*wir*.“

Borzasztó, mennyi kárt okozott ez az idej fagy
minden embernek — panaszkodik egy provisorialis
esküdt.

„Esküdt urnak micsoda kárt okozott?“

„Micsoda kárt? Hát nem mehetek exequálni.“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Semmiük sincs úgy vége, hogy valaminek a kezdete mindigárt benne ne volna.

— — Ejnye, most lehetne könnyen alkotmányhoz jutnunk. (Hogy hogy?) Hát hogy most a hannoveriak, hessencasseliak, meg a nassauiak bekebleztettek Poroszországba; azoknak semmi szükségük sincs a maguk alkotmányára: azt hiszem, ideadnák olcsón.

— — No hanem most lesz pompás rebachja a bélyeghivatalnak! (Hogy hogy?) Nem szólok addig, a mig alá nem lesz irva a békeokmány, hogy el ne rontsam a jó kseftet, de akkor én leszek az első, a ki följelentem a Befundot. (No nekem csak megsugja kend tán?) Megmondom, de ki ne fecsegd; hát a békeokmányban, a mit báró Werther és báró Brenner készítettek, világos hatvan millióról van szó: ez tehát pénzbeli szerződés. — A szerződők azonban elmulasztottak rá stemplit ragasztani, pedig erre legalább százhúszezer darab egy forintos stempli dukált volna. Most én azt a mulasztást feljelentem. A stempli hivatal elmarasztalja őket dreyfache Gebührbe, s megexequálja őket emberül. De el ne áruld a felfedezésemet, mert felét annak a feljelentő kapja.

— — Most hallok, hogy a hadsereg számára bevásárolt szarvasmarhák között egy helyen kiütoött a marhavész. A helybeli városi gyógyszerész, ki egyuttal barom orvos is, felajánlotta, hogy fogja őket gyógyítani, ingyen szolgáltatván hozzá a gyógyszereket. Sok utánjárás következtében végre sikerült ilyenforma resolútiót kapnia: „mivelhogy a vorschriftekben hasonló esetekre nézve semmi reglement nem találtatik, annál fogva folyamodó benyújtánya nem tárgyalatható.”

— — Rómában kitalálták, hogy a gyutús puska — *kálmvista puska*. A hadügyminister ilyen fegyverek-

kel akarta ellátni az egész pápai hadsereget, midőn egy kegyes kardinális azon ellenészrevételt tévé, miszerint eddigelé még egy katolikus hatalmasság sem használja ezen eretnek fegyvert, s azzal a gyutús puska interdictum alá esett.

— — Ugyan szép vezérczikket irt ám *Hunyady László* a „Pesti Napló“-ban arról, hogy a magyar alkotmányt kell az osztrák tartományokba is bevinni. (Melyik Hunyady László ez? az, a kit lefejeztek?) Dehogy az, hiszen az opera.

— — No a szászok, — de nem az erdélyiek, — jutnak még majd szép kis *dualismushoz*. Azt mondja Bismark, hogy lesz nekik majd egy *polgári királyuk*, meg egy *katonai királyuk*. A polgári királyuk lesz a szász, a katonai királyuk a porosz. A polgári király dolga lesz az adót és az ujonczokat beszédni, a katonai király dolga lesz az ujonczokat odábbszállítani, hanem az invalidusokat tartani megint a polgári király szabaldalmi közé fog tartozni. Maga Bismark ur is megvallja, hogy biz ez furcsa állapot lesz; de már azért csak megpróbálja.

— — (Tehát a keleti kérdés is megindul már Törökországban.) Nem valami komoly a partie; hiszen még csak *krétában* játszanak.

— — No ugyan nem szeretnék azzal a Bismarkkal nasivasizni. (Miért nem?) Átkozott szerencséje van. A fő-főbankokat: Wiesbadent, Homburgot egészen spregolta, az osztrák banknak pedig „halbébank“-ot mondott, s azt is behúzta.

— — (Azt hallottam, hogy az akusztika végett be akarják üvegeztetni az országgyűlési terem gallériáit.) No az igen czélszerű lesz, mert akkor a publikum a karzatról csak látni fogja, hogy tátognak odalenn a szónokok, de hogy mit beszélnek, abból az üvegen keresztül semmit sem fog hallani.

— — Clam Gallas tábornok úgy megharagudott azért, hogy haditörvénszék elé állították, hogy menten kivándorolt, és elhatározta, hogy soha se tér vissza Ausztriába. (Ez nagy veszteség Poroszországra nézve.)

— — No most ezután a burkus király lehet mindigárt egyuttal a *kálmvista pápa*. (Hogyan?) Hát ha ő is megkapja a hesseni, meg a hannoveri koronát, azokat a porosz koronára ráhuzva, neki is hármaskoronája lesz, a mit egyszerre viselhet, s úgy tudom, hogy a római pápának a koronája is hármask.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:
Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Poldák*.